

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215216834
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlasta Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4215216834.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vlasty Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Pavla Lukáča, v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a. s., so sídlom Žižkova 11, 815 10 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 704 713, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Daniel Juhás s. r. o., so sídlom Seberíniho 1, 821 03 Bratislava, IČO: 36 869 970, proti žalovanému: S. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX Q., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ing. Vajliková, s. r. o., so sídlom Ul. biskupa Királya 6, 945 01 Komárno, IČO: 47 251 395, o zaplatenie 9 642 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/550/2015 - 272 zo dňa 11. 06. 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 10C/550/2015 - 272 zo dňa 11. 06. 2020 v napadnutom II. výroku m e n í tak, že žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 9 641,90 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 308,66 eura od 11. 11. 2014 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 12. 2014 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 01. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 02. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 03. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 04. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 05. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 06. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 07. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 08. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 09. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 10. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 11. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 12. 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 01. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 02. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 03. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 04. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 05. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 06. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 07. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 08. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 09. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 10. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 11. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 12. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 01. 2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 02. 2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 03. 2017 do zaplatenia, a to všetko do

troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V napadnutom IV. výroku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Odvolací súd žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 99,98 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 891,48 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 891,48 eura od 11. 04. 2015 do zaplatenia zastavil (I. výrok), žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 9 642 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 9 642 eur od 11. 04. 2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok), vo zvyšku, t. j. v časti o zaplatenie sumy 1 868,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 868,30 eura od 11. 04. 2015 do zaplatenia, žalobu zamietol (III. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 55,50 % a trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (IV. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 497, § 504 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 517 ods. 2, § 553 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného od 01. 02. 2013, § 144, § 145 ods. 2, ods. 3, § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v časti trov konania podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 12 530,36 eura s príslušenstvom. Podaním, doručeným súdu dňa 05. 02. 2016, vzal právny predchodca žalobcu žalobu v časti o zaplatenie 128,48 eura s príslušenstvom späť, a preto súd prvej inštancie konal v zmysle § 145 ods. 3 CSP o zvyšku nároku, teda o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 12 401,78 eura s príslušenstvom bez toho, aby rozhodoval o zastavení konania v tejto časti.

3. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 10C/550/2015 - 113 zo dňa 05. 10. 2017 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dôsledku odvolania žalobcu rozhodoval Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, ktorý uznesením č. k. 15Co/17/2018 - 157 zo dňa 31. 01. 2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie sa náležite nevysporiadal s relevantnou argumentáciou právneho zástupcu žalobcu prednesenou na pojednávaní konanom dňa 05. 10. 2017, ktorá sa týkala bezprávnej vyhrážky smerujúcej proti žalovanému zo strany tretích osôb, ktorú právny predchodca žalobcu nevyvolal a ani ju nevyužil. Nezaoberal sa ani tým, či žalovaný uzatvoril úverovú zmluvu v dôsledku bezprávnej vyhrážky tretej osoby (Jozefa Kesega), t. j. vyhrážky takého druhu a intenzity, ktorá by podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu vzbudila u žalovaného dôvodnú obavu a či druhý subjekt právneho úkonu (právny predchodca žalobcu) o jej existencii vedel a či ju aj využil. Bez skúmania týchto okolností a náležitého vyhodnotenia ich právnych následkov považoval odvolací súd doterajšie právne posúdenie súdu prvej inštancie za neúplné a záver o absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy za predčasný.

4. Po zrušení a vrátení veci žalobca podaním, doručeným súdu dňa 06. 02. 2020, vzal žalobu v časti istiny vo výške 891,48 eura (867,48 eura + 24 eur) a k tomu prislúchajúci úrok z omeškania späť, ktorá suma zodpovedá zmluvnej pokute v zmysle bodu 6.6. písm. b) Všeobecných úverových podmienok a zmluvnej pokute vo výške 24 eur podľa bodu 4.12. Všeobecných úverových podmienok. Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, a preto súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 891,48 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 891,48 eura od 11. 04. 2015 do zaplatenia zastavil.

5. V konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 04. 03. 2014 právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli Úverovú zmluvu č. LZB/14/90022, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový úver vo výške 12 000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 36 pravidelných mesačných splátkach po 464,50 eura, zahrňujúca

okrem istiny a dohodnutého zmluvného úroku aj poistné vo výške 84,02 eura. Pohľadávka právneho predchodcu žalobcu bola zabezpečená zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva k osobnému automobilu BMW X5 xDrive 30d, o čom bola spísaná v rovnaký deň aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. LZB/14/90022. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s úhradami splátok úverovej pohľadávky, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu zosplatnil úverovú pohľadávku ku dňu 10. 02. 2015 a vyzval žalovaného na úhradu dlžných pohľadávok s príslušenstvom. Podľa záverečného finančného vysporiadania úverovej zmluvy zo dňa 04. 03. 2015 súhrnný nárok veriteľa z úverovej zmluvy predstavoval sumu 12 530,36 eura. Žalovaný úverovú pohľadávku žalobcovi ani jeho právnenému predchodcovi neuhradil.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 2T/78/2017 zo dňa 07. 09. 2017 bola schválená dohoda o vine a treste uzavretá dňa 21. 07. 2017 medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry Komárno a obvineným R. V., nar. XX. XX. XXXX, ktorou sa obvinený v bode 1) uznal za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu aj na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň, pravdepodobne vo februári alebo začiatkom marca roku 2014 v V. na F. ceste v priestoroch autobazáru Z. - L., s. r. o., ktorý v tom čase vlastnil a kde sa v tom čase nachádzalo osobné motorové vozidlo BMW X5 xDrive 30d čiernej farby, číslo karosérie O presvedčil svojho zamestnanca S. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q., N. XXXX/XX, aby to vozidlo leasingoval s tým, že on sám má na toto vozidlo kupca, ktorý zatiaľ nemá dostatok finančných prostriedkov na jeho vyplatenie a leasing by bol vzatý z dôvodu, aby niekto iný doposiaľ vozidlo nekúpil, pričom by to bolo len na dobu niekoľkých mesiacov a S. C. by splátky vôbec platiť nemusel, lebo by tak robil on sám, po čom S. C. dňa 04. 03. 2014 v W. A. uzatvoril ako dlžník Úverovú zmluvu č. LZB/14/90022 s veriteľom U. N. SK, spol. s r. o., so sídlom F., V. XX, IČO: XX XXX XXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 12 000 eur s dobou splácania 36 mesiacov po 464,50 eura, ako aj Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. LZB/14/90022, v zmysle ktorej sa výlučným vlastníkom predmetného vozidla mala stať spoločnosť U. N. L., spol. s r. o., úver bol poskytnutý na bankový účet, ktorý na tento účel určil on a k nemu sa prostriedky z úveru nakoniec aj dostali a úver bol v ďalšom období splácaný len šiestimi splátkami, pričom takto od začiatku konal bez vedomia a súhlasu majiteľa predmetného vozidla a týmto svojim konaním sa po uvedení S. C. a spoločnosti U. N. SK, spol. s r. o., do omylu, neoprávnene obohatil a poškodenej spoločnosti U. N. SK, spol. s r. o. tak spôsobil škodu v celkovej výške 12 530,36 eura. Zároveň rozsudkom bola obvinenému R. V. uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti S. N. a. s. škodu spôsobenú trestnými činmi uvedenými v bodoch 1, 6 a 7 citovaného rozsudku v celkovej výške 112 899,28 eura, ktorá zahŕňa aj škodu vo výške 12 530,36 eura vzniknutú žalobcovi podvodným konaním obvineného R. V. pri uzatváraní Úverovej zmluvy č. LZB/14/90022 s tým, že predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 07. 09. 2017. Žalovaný v rámci procesnej obrany namietal, že úverová zmluva nie je platná, keďže ju neuzavrel slobodne a vážne, pri jej uzatváraní bol uvedený do omylu R. V. - vedúcim E. Z. - L., s. r. o., v ktorom žalovaný pracoval.

7. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu skúmal, či žalovaný uzatvoril úverovú zmluvu v dôsledku bezprávnej vyhrážky tretej osoby (R. V.), t. j. vyhrážky takého druhu a intenzity, ktorá by podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu vzbudila u žalovaného dôvodnú obavu, a či druhý subjekt právneho úkonu (právny predchodca žalobcu) o jej existencii vedel, a či ju aj využil a dospel k záveru, a to najmä z výsluchu svedka R. A., že právny predchodca žalobcu o existencii vyhrážky tretej osoby nevedel, preto ju nemohol ani využiť. Pri uzatváraní úverovej zmluvy postupoval štandardným spôsobom a zo správania žalovaného právny predchodca žalobcu nemohol žiadnym spôsobom predvídať, že žalovaný neuzatvára zmluvu slobodne, ale pod tlakom a z dôvodu vyhrážky tretej osoby. Svedok R. A. ako zamestnanec právneho predchodcu žalobcu pred podpisom zmluvy objasnil žalovanému podmienky zmluvy a ubezpečil sa, či žalovaný obsahu zmluvy rozumie. V čase uzatvárania predmetnej úverovej zmluvy právny predchodca žalobcu nevedel o žiadnom nátlaku na žalovaného. Keďže právny predchodca žalobcu v čase uzavretia úverovej zmluvy o vyhrážke tretej osoby nemal vedomosť, nemohol ju ani žiadnym spôsobom využiť. Súd prvej inštancie úverovú zmluvu považoval za platnú a žalovaný je povinný na jej základe plniť, a to bez ohľadu na to, či úverovú zmluvu uzatvoril v dôsledku bezprávnej vyhrážky tretej osoby (R. V.). Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu komunikoval pred uzatvorením zmluvy aj s pánom V., od ktorého mailom dostal doklady potrebné pre uzatvorenie zmluvy, ešte nepreukazovalo, že právny predchodca žalobcu o bezprávnej vyhrážke vedel a táto skutočnosť sama osebe ešte nezakladá neplatnosť úverovej zmluvy. Ani prípadné nesprávne uvedenie miesta podpisu zmluvy nemalo za následok neplatnosť úverovej zmluvy. K námietke žalovaného, že nerozumie slovenskému jazyku, v ktorej bola zmluva uzatvorená,

súd poznamenal, že ak žalovaný zmluve a ostatným listinám nerozumel, nemal zmluvu podpisovať, mal si ju dať preložiť a pokiaľ ju podpísal bez toho, aby jej rozumel, bola to jeho ľahkovážnosť. Navyše svedok R. A. potvrdil, že žalovaný vedel komunikovať v slovenskom jazyku, takže tvrdenie žalovaného o neznalosti slovenského jazyka nebolo dostatočne preukázané.

8. Pokiaľ išlo o samotnú úverovú zmluvu, túto posúdil súd prvej inštancie ako spotrebiteľskú zmluvu s tým, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože právny predchodca žalobcu bol pri uzavretí zmluvy v postavení dodávateľa - podnikateľa, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a dlžník, t. j. žalovaný v postavení spotrebiteľa, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie posudzoval, či právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy dodržal svoju povinnosť vyplývajúcu z § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a konštatoval splnenie predmetnej povinnosti. V danom prípade boli dostatočným spôsobom zisťované príjmy žalovaného, jeho záväzky, osobný stav, prípadná vyživovacia povinnosť a právny predchodca žalobcu mal zabezpečených dostatok podkladov k tomu, aby vedel s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovaného splácať úver. Naopak to bol žalovaný, ktorý porušil povinnosť vyplývajúcu z § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď právnenému predchodcovi žalobcu neposkytol presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti žalovaného splácať úver, zamlčal, že v čase uzavretia úverovej zmluvy bol evidovaný na úrade práce, pracoval načierno a jeho príjem dosahoval 400 eur mesačne a nie 850 eur tak, ako to deklaroval v žiadosti o poskytnutie financovania pre súkromné osoby.

9. V ďalšom súd prvej inštancie skúmal, či úverová zmluva má všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalobca v konaní nepreukázal, že splátkový kalendár, od ktorého by zmluvné strany odvodzovali platnosť dojednania termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bol skutočne súčasťou zmluvy uzatvorenej 04. 03. 2014. V splátkovom kalendári chýbal dátum jeho vyhotovenia, preto nie je zrejmé, či ide o splátkový kalendár, ktorý mal byť žalovanému poskytnutý pri uzatváraní úverovej zmluvy a ktorý svedok R. A. označil ako predbežný, alebo ide o konečný splátkový kalendár zasielaný dlžníkovi dodatočne po uzavretí zmluvy. Podľa čl. 4 bod 4.1 Všeobecných úverových podmienok splátkový kalendár je dlžníkovi zasielaný až dodatočne po podpise zmluvy a po poskytnutí úveru veriteľom, čo potvrdil aj svedok R. A.. Z uvedeného je tak zrejším, že spotrebiteľ v čase uzatvorenia zmluvy nemal vedomosť ani o tom, v akej výške splátky a v akých lehotách splatnosti by malo byť jeho zmluvnou povinnosťou splácať úver, kedy nastáva splatnosť prvej splátky a kedy nastane konečná splatnosť úveru a nemohol poznať a ani vyvodiť výšku a štruktúru splátky a jej jednotlivé zložky. Splátkový kalendár preto považoval súd prvej inštancie za jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý netvoril ani prílohu uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako dvojstranného právneho úkonu, následkom čoho predmetný úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. V konaní bolo preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 12 000 eur, z ktorej sumy uhradil len 2 358 eur, a teda pohľadávka žalobcu titulom nevrátenej časti úveru predstavuje sumu 9 642 eur, na ktorej zaplatenie súd prvej inštancie žalovaného zaviazal. Predmetná suma sa stala splatnou márnym uplynutím lehoty na plnenie určenej výzvou žalobcu, t. j. 10. 04. 2015 a od nasledujúceho dňa sa žalovaný dostal s plnením do omeškania, preto žalovaného okrem priznanej istiny zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 11. 04. 2015 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti, teda v časti o zaplatenie sumy 1 868,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 868,30 eura od 11. 04. 2015 do zaplatenia, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zamietol.

11. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodoval osobitne vo vzťahu k prvoinštančnému konaniu a odvolaciemu konaniu. Predmetom sporu bola suma 12 401,78 eura, pričom v časti sumy 891,48 eura s príslušenstvom bolo konanie zastavené a súd prvej inštancie vzhľadom na procesné zavinenie na strane žalobcu, preto nárok na náhradu trov konania v zastavenej časti vznikol žalovanému. V časti, v ktorej súd žalobe vyhovel, t. j. sume 9 642 eur s príslušenstvom mal úspech žalobca, preto v tejto časti mu vznikol nárok na náhradu trov konania a v zamietajúcej časti, t. j. sumy 1 868,30 eura s príslušenstvom vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému. Úspech žalobcu tak predstavoval 77,75 % a úspech žalovaného 22,25 %, a preto po započítaní vzájomných nárokov žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 55,50 % (77,75 % - 22,25 %) a v odvolacom konaní v rozsahu 100 %, v ktorom mal žalobca plný úspech.

12. Proti tomuto rozsudku vo výroku II. a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vrátane odvolacieho konania. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, týkajúci sa platnosti úverovej zmluvy. Podľa názoru žalovaného z vykonaného dokazovania, jednak výsluchom žalovaného a výsluchom svedkyne Q. C. bolo preukázané, že žalovaný neovládal a ani neovláda úradný jazyk, teda je vylúčené, že by sa dohadoval so svedkom A. ohľadne zmluvy o úvere. Nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil výpovede, či už žalovaného alebo svedkyne Q. C., keď sa k ich výpovedi, resp. k vierohodnosti výpovede v napadnutom rozhodnutí nevyjadril, naopak bez bližšieho odôvodnenia si osvojil tvrdenia zamestnanca žalobcu - pána A., ktorého tvrdenia boli v rozpore s listinnými dôkazmi, ktoré súdu predložil samotný žalobca. Súd prvej inštancie okolnosti, ktoré predchádzali uzatvoreniu zmluvy o úvere náležite neskúmal a k výpovedi žalovaného nezaujal žiadne stanovisko, pričom pozornosť súdu prvej inštancie unikla skutočnosť, že pri podpísaní úverovej zmluvy akontáciu vo výške 6 000 eur uhradil pán V. a v zmluve bolo uvedené číslo zmluvy pána V., čo žalobcovi bolo pri podpise známe. Svedok A. uviedol, že ohľadne zmluvy jednal s pánom V., pán V. mu poslal všetky dokumenty pred podpísaním zmluvy. Žalovaný tvrdenie svedka A., že mu mal 1 až 2-krát volať pred uzatvorením zmluvy, poprel a súd prvej inštancie tak nemohol mať preukázané, že žalovaný so žalobcom alebo s pánom A. pred uzatvorením zmluvy jednal. Žalovaný tvrdil, že zmluvy sa podpisovali v sídle právneho predchodcu žalobcu v W. A., pričom miesto podpisania dokumentov bolo uvedené mesto W. A., alebo F.. Po podpísaní zmlúv mu neboli vydané ani kópie, ani originály, pretože zmluva mala podpísať aj iná osoba. Za právneho predchodcu žalobcu zmluvu podpísali okrem žalovaného a svedka A. ešte dve osoby.

Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa v konaní oboznámil aj s trestným konaním, v ktorom pán V. bol právoplatne odsúdený za podvod. Z uvedených listín takisto vyplýva, že v trestnom konaní bolo preukázané, že k podpísaniu sporných zmlúv malo dôjsť v W. A., teda nie v V.. Žalobca nepreukázal, že pred uzatvorením zmluvy konal s odbornou starostlivosťou, keď posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver. Bol toho názoru, že súd pri rozhodovaní vychádzal len z tvrdení svedka A., ktorý je zamestnancom žalobcu a s listinnými dôkazmi a výpoveďami žalovaného a svedkyne C. sa nevysporiadal, hoci vyvracajú tvrdenia svedka A.. Jednotlivé splátky realizoval na príkaz p. V., v čase a vo výške, ktorý určil pán V.. Uvedené žalobca v konaní nerozporoval. Žalovaný nemohol mať vedomosť o termíne a výške splátky úveru, preto bolo potrebné skúmať otázku, či oprávnené žalobca pristúpil k splatnosti úverovej pohľadávky. V danom prípade zákonné podmienky na stanovenie splatnosti úverovej pohľadávky dané neboli. Nemohol a ani nevedel, či je v omeškaní, odkedy a v akej výške, riadil sa iba pokynmi p. V.. Vzhľadom na absenciu splátkového kalendára, neboli splnené podmienky na strane žalobcu na stanovenie splatnosti úveru, teda závery súdu prvej inštancie o začiatku plynutia omeškania žalovaného (11. 04. 2015) so splnením záväzku nepovažoval za správny.

Žalovaný namietal žalobný nárok aj z dôvodu, že rozhodnutím Okresného súdu Komárno, sp. zn. 2T/78/2017 zo dňa 07. 09. 2017 bol R. V. zaviazaný na náhradu škody. Súd prvej inštancie v prvom rozhodnutí zo dňa 05. 10. 2017 zaujal stanovisko aj k tejto zásadnej námietke žalovaného, avšak v napadnutom rozhodnutí sa s tým nevysporiadal. Z uvedeného dôvodu považoval žalobu za nedôvodnú. Pán V. bol právoplatne odsúdený za trestný čin podvodu, ktorý mal spáchať voči žalobcovi a bol zaviazaný na náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla práve z úverovej zmluvy, z ktorej mal prospech jedine pán V.. Právny predchodca žalobcu vedel pred podaním žaloby, že sa stal trestný čin a v trestnom oznámení zo dňa 01. 07. 2015, ktorý je v spise založený, žalobca označil za páchatel'a pána V.. Žalobca veľmi dobre vedel, že za spornou úverovou zmluvou je pán V., a nie žalovaný a priznaním duplicitného nároku žalobcovi by vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu. Žalovaný pritom nemá reálnu možnosť zistiť, či pán V. žalobcovi plnil, pretože žalobca nie je povinný túto skutočnosť žalovanému oznámiť a pán V. so žalovaným takisto nie je v kontakte.

Bol toho názoru, že predmetná úverová zmluva je absolútne neplatná pre nedostatok slobodnej a vážnej vôle žalovaného pri jej uzatváraní. Žalobca pred uzatvorením úverovej zmluvy jednal s pánom V., žalobca vedel pri uzatváraní zmluvy, že auto je majetkom autobazáru pána V. a nie žalovaného, takisto žalobca vedel, že akontáciu 6 000 eur zaplatil pán V. a že účet uvedený na úverovej zmluve patrí pánovi V., a musel vedieť, že žalovaný nie je u pána V. riadne zamestnaný. Žalovaný zmluvu podpísal, avšak nepodpisoval ju slobodne a vážne. Okrem toho žalovaný zmluvu považuje za neplatnú aj podľa § 39 OZ, pretože účelom zmluvy bolo získanie neoprávneného obohatenia R. V., čo žalovaný jednoznačne považoval za účel odporujúci zákonu. Súd prvej inštancie sa však otázkou platnosti zmluvy podľa § 39 OZ nezaoberal.

Záverom namietal, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je nedostatočné a nepresvedčivé a vydaný rozsudok je nepreskúmateľný, keďže súd prvej inštancie sa zaoberal a riadil iba skutkovými tvrdeniami žalobcu, všetky námietky žalovaného prednesené, či už písomne alebo na pojednávaní ignoroval, v napadnutom rozhodnutí sa s nimi vôbec nevyšporiadal.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle kúpnej zmluvy na automobil a doložky na nej uvedenej, mal právny predchodca žalobcu za to, že prvú časť kúpnej ceny automobilu vo výške 6 500 eur zaplatil sám žalovaný a nemal dôvod preverovať túto skutočnosť. Nemal vedomosť koho účet žalovaný uviedol v žiadosti o čerpanie úveru. Svedok A. neklamal, keď tvrdil, že si overoval, či žalovaný je zamestnaný v autobazáre pána V., pretože telefonicky mu to pán V. potvrdil a svedok žalovaného v priestoroch autobazáru vídaval. Bol to žalovaný, ktorý zavádzajúco a účelovo uviedol nepravdivé údaje o zamestnaní, o výške príjmu, čím oklamal právneho predchodcu žalobcu. Žalovaný o výške a splatnosti splátok vedel, pretože prvých 5 splátok bolo zaplatených v správnej výške, konečná splatnosť a periodicita bola známa, pretože vyplývala zo zmluvy. Svedok A. vypovedal, že pri osobnej návšteve žalovaného po omeškaní so splátkami sa vyjadril, že predmetné úverové záväzky zobral na seba za odplatu od pána V.. Žalovaný konal výlučne hľadiac svoj vlastný prospech bez ohľadu na následky.

Uviedol, že nejde o priznanie duplicitného nároku, pretože v trestnom konaní bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody voči V. a v tomto konaní si uplatňuje nárok voči žalovanému z úverového vzťahu. Je samozrejým, že plnením jedného nároku sa zároveň konzumuje druhý nárok, pričom nárok z trestného konania nebol doposiaľ uhradený ani čiastočne. Ohľadne nezrovnalosti miesta podpisu dodal, že tam, kde je uvedená F., tak tento údaj sa odvíjal od miesta sídla veriteľa, ktorým bola F. a bola preddefinovaná systémom a tam kde je údaj o W. A., tak ten kopíruje miesto pobočky, kde bola dokumentácia pripravená a vytlačená, ktorým bola pobočka právneho predchodcu žalobcu. Právny predchodca žalobcu nemal žiadnu vedomosť o údajnej vyhrážke tretej osoby na adresu žalovaného, a teda ju nemohol ani využiť. Právny predchodca uzatváral úverovú zmluvu so žalovaným dobromyseľne a osobu žalovaného v tom čase vnímal ako osobu, ktorá dobrovoľne, slobodne a vážne vstupuje do úverového záväzkového vzťahu.

14. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že výpoveďou žalovaného bolo preukázané, že akontáciu kúpnej ceny vo výške 6 500 eur uhradil pán V., čo nebolo žalobcom popreté. Zároveň jeho výpoveďou bolo popreté tvrdenie svedka A., že mal za podpísanie zmluvy získať od pána V. odplatu. Scenár prezentovaný svedkom A., že mal obdržať od pána V. s predstihom 3 alebo 4 dni potrebné dokumenty, teda spornú kúpnu zmluvu, výplatné pásky žalovaného, sa nemohlo stať, pretože všetky zmluvy sa vyhotovili a podpísali v ten istý deň a v čase podpisu žalobca figuroval na technickom preukaze ako vlastník. Z tohto dôvodu nebolo možné preveriť všetky údaje o vozidle a o žalovanom.

15. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a časti týkajúcej sa trov konania, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovaným (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po jeho preskúmaní zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné zmeniť, keďže podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie splnené neboli.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 04. 03. 2014 uzatvorená Úverová zmluva č. LZB/14/90022, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový úver vo výške 12 000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 36 pravidelných mesačných splátkach po 464,50 eura, zahrňujúca okrem istiny a dohodnutého zmluvného úroku aj poistné vo výške 84,02 eura. Predmetná pohľadávka bola súčasne zabezpečená zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva k osobnému automobilu BMW X5 xDrive 30d, o čom bola spísaná v rovnaký deň aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. LZB/14/90022. Zo žiadosti o čerpanie úveru CSU/14/00546 zo dňa 04. 03. 2014 (č. I. 64 spisu) vyplýva, že žalovaný žiada na základe úverovej zmluvy č. LZB/14/90022 zo dňa 04. 03. 2014 po splnení všetkých podmienok poskytnutia úveru o čerpanie úveru vo výške 12 000 eur na označené číslo účtu a právny predchodca žalobcu v žiadosti potvrdil overenie totožnosti žiadateľa a prevzatie žiadosti o čerpanie úveru. V žiadosti o poskytnutie financovania pre súkromné účely zo dňa 04. 03. 2014 (č. I. 251 spisu), a to v časti vyhlásenie o príjme žiadateľa o poskytnutie financovania, údaje o zamestnávateľovi, žalovaný ako žiadateľ uvádza obchodné meno súčasného zamestnávateľa: Z. - L.

s. r. o., so sídlom Y. XXX, XXX XX Y. s tým, že pracovný pomer je uzatvorený na dobu neurčitú a priemerný čistý mesačný zárobok (za posledných 12 mesiacov) 850 eur. Žiadateľ súčasne súhlasil, aby právny predchodca pri posudzovaní žiadosti o poskytnutie financovania získal nasledovné osobné údaje o žiadateľovi: titul, meno, priezvisko, trvalé a prechodné bydlisko, korešpondenčnú adresu, dátum narodenia, rodné číslo, zamestnávateľa, výšku príjmu žiadateľa, údaje o bankovom spojení žiadateľa, telefónne číslo, číslo občianskeho preukazu, účelom získania ktorých a spracovania je jednoznačné určenie a identifikácia žiadateľa, posúdenie schopnosti žiadateľa riadne si plniť záväzky vyplývajúce zo zmluvy o financovaní, ktorá sa má uzavrieť na základe žiadosti žiadateľa a taktiež splnenie si povinnosti poskytovateľa financovania, ktoré mu vyplývajú z ustanovení platných právnych predpisov. Podľa ratingu fyzických osôb - výsledková listina žalovaný získal skóre 55, trieda 3e a na semafore zelenú farbu, keď mesačný príjem je v sume 850 eur a mesačné úverové zaťaženie v sume 380,48 eura a vo vyjadrení v % je to 44,8 % k výške mesačného príjmu. Ďalej z obsahu spisu vyplynulo, že právny predchodca žalobcu podľa bodu 6.2 písm. a) a 6.1 písm. a) Všeobecných úverových podmienok, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, listom zo dňa 22. 01. 2015 predčasne stanovil splatnosť celej úverovej pohľadávky ku dňu 10. 02. 2015, a to z dôvodu omeškania žalovaného s úhradami úverových splátok splatných v dňoch 10. 09. 2014 až 10. 01. 2015 spolu vo výške 2 287 eur. Zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžných pohľadávok s príslušenstvom. Vzhľadom na predčasné stanovenie splatnosti celej úverovej pohľadávky, žalobca listom zo dňa 04. 03. 2015 zaslal žalovanému Záverečné finančné vysporiadanie, ktorým vyčíslil pohľadávku vo výške 12 530,36 eura, ktorá pozostávala zo sumy súčtu istín budúcich úverových pohľadávok vo výške 8 674,78 eura, zo sumy poplatku (zmluvnej pokuty) vo výške 867,48 eura v zmysle bodu 6.6 písm. b) Všeobecných úverových podmienok, úrokov z omeškania z neuhradených úverových splátok splatných do okamihu predčasnej splatnosti celej úverovej pohľadávky vo výške 102,12 eura, z úrokov z omeškania z uhradených úverových splátok splatných do okamihu predčasnej splatnosti celej úverovej pohľadávky vo výške 26,46 eura, zmluvnej pokuty podľa bodu 4.12 Všeobecných úverových podmienok vo výške 24 eur a neuhradených úverových splátok splatných do okamihu predčasnej splatnosti celej úverovej pohľadávky vo výške 2 835,52 eura a súčasne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. K speňaženiu predmetu zabezpečenia v rámci výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva neprišlo, keďže predmet zabezpečenia nebol vydaný žalobcovi.

17. V súlade s pokynmi odvolacieho súdu a viazaný právnym názorom odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie prednostne zaoberal tým, či žalovaný uzatvoril úverovú zmluvu v dôsledku bezprávnej vyhrážky tretej osoby (R. V.), t. j. vyhrážky takého druhu a intenzity, ktorá by podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu vzbudila u žalovaného dôvodnú obavu, a či druhý subjekt právneho úkonu (právny predchodca žalobcu) o jej existencii vedel, a či ju aj využil a dospel k záveru, a to najmä z výsluchu svedka R. A., že právny predchodca žalobcu o existencii vyhrážky tretej osoby nevedel, preto ju nemohol ani využiť. Súd prvej inštancie ustálil, že pri uzatváraní úverovej zmluvy postupoval právny predchodca žalobcu štandardným spôsobom a zo správania žalovaného právny predchodca žalobcu nemohol žiadnym spôsobom predvídať, že žalovaný neuzatvára zmluvu slobodne, ale pod tlakom a z dôvodu vyhrážky tretej osoby. V konaní nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcu v čase uzatvárania predmetnej úverovej zmluvy mal akúkoľvek vedomosť o prípadnom nátlaku na žalovaného, resp. o vyhrážke tretej osoby (R. V.), v dôsledku čoho ju ani žiadnym spôsobom nemohol využiť ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že právny predchodca žalobcu komunikoval pred uzatvorením zmluvy aj s pánom V., od ktorého mailom dostal doklady potrebné pre uzatvorenie zmluvy, ešte nepreukazuje, že právny predchodca žalobcu o bezprávnej vyhrážke vedel a táto skutočnosť sama osebe ešte nezakladá neplatnosť úverovej zmluvy. Rovnako tak ani prípadné nesprávne uvedenie miesta podpisu zmluvy nezakladá ako následok neplatnosť úverovej zmluvy.

18. Základnou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že predmetná úverová zmluva č. LZB/14/90022, uzatvorená dňa 04. 03. 2014 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je neplatným právnym úkonom, čo malo byť preukázané výsluchom žalovaného a výsluchom svedkyne Q. C., ktorými bolo preukázané, že žalovaný neovládal a ani neovláda úradný jazyk, teda je vylúčené, že by sa dohadoval so svedkom A. ohľadne zmluvy o úvere. Rovnako tak namietal nedostatok slobodnej a vážnej vôle pri uzatváraní zmluvy, keď žalobca vedel, že za spornou úverovou zmluvou je pán V., ktorý bol právoplatne odsúdený za podvod spáchaný voči žalobcovi a žalobcovi bola trestným rozsudkom sp. zn. 2T/78/2017 zo dňa 07. 09. 2017 priznaná náhrada škody. Za daného stavu ide o priznanie duplicitné nároku žalobcovi, čo zakladá bezdôvodné obohatenie.

19. Odvolací súd vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že neovládal a ani neovláda úradný jazyk, poznamenáva, že ak žalovaný zmluve a ostatným listinám nerozumel, nemal zmluvu podpisovať, prípadne si ju mal dať preložiť a pokiaľ ju podpísal bez toho, aby jej rozumel, išlo z jeho strany o ľahkovážne konanie. V tomto smere odvolací súd v prípade svedkyne Q. C., matky žalovaného, ktorá tvrdila, že jej syn vie po slovensky len tak ako ona, niekedy niečo porozumie, inokedy nie, bol toho názoru, že ide o svedkyňu, u ktorej je daná dôvodná pochybnosť o vierohodnosti jej svedeckej výpovede vzhľadom na jej príbuzenský pomer k žalovanému, ale najmä ani jej svedecká výpoveď jednoznačne nepreukazuje, že by žalovaný neovládal slovenský jazyk. V rozpore s jej výpoveďou je výpoveď svedka R. A., ktorý tvrdil, že žalovaný vedel komunikovať v slovenskom jazyku. S poukazom na uvedené skutkové tvrdenie žalovaného o neznalosti slovenského jazyka nemal odvolací súd za dostatočne preukázané.

20. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a tento správne vyhodnotil vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam žalovaného, že právny predchodca žalobcu v čase uzatvárania predmetnej úverovej zmluvy mal mať vedomosť o nátlaku na žalovaného, resp. o vyhrážke tretej osoby (zo strany R. V.). Uvedená obrana žalovaného nebola v konaní jednoznačne preukázaná. Z tohto dôvodu právny predchodca žalobcu nemohol žiadnym spôsobom využiť túto bezprávnú vyhrážku ako správne konštatovať aj súd prvej inštancie. Odvolací súd nevzhladol neplatnosť úverovej zmluvy ani v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

21. K námietke žalovaného o duplicitu priznaného nároku žalobcovi, odvolací súd uvádza, že rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 2T/78/2017 zo dňa 07. 09. 2017 bola obvinenému R. V. uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti S. N. a. s. škodu spôsobenú trestnými činmi uvedenými v bodoch 1, 6 a 7 citovaného rozsudku v celkovej výške 112 899,28 eura, ktorá zahŕňa aj škodu vo výške 12 530,36 eura vzniknutú žalobcovi podvodným konaním obvineného R. V. pri uzatváraní Úverovej zmluvy č. LZB/14/90022. Z uvedeného je zrejmé, že predmetným rozsudkom bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi podvodným konaním obvineného R. V. a ktorý predstavuje samostatný a odlišný nárok žalobcu voči tomuto obvinenému. V rámci sporového konania si žalobca uplatňoval nárok na úhradu dlžnej sumy úveru vyplývajúci z predmetnej úverovej zmluvy, a to voči žalovanému ako zmluvnej strane. Právoplatný trestný rozsudok netvorí prekážku právoplatne rozsúdenej veci (res iudicata) a nároky žalobcu uplatnené v trestnom a civilnom konaní nie sú totožnými. Preto ak súd prvej inštancie rozhodoval o nároku žalobcu vyplývajúceho z úverovej zmluvy ako samostatného zmluvného vzťahu, odlišného od nároku žalobcu titulom zodpovednostných právnych vzťahov, nemožno vzhliadnuť na strane žalobcu duplicitu nároku a ani bezdôvodné obohatenie.

22. Žalovaný ďalej v odvolaní vytkol, že súd prvej inštancie neposudzoval v napadnutom rozhodnutí platnosť úverovej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, hoci to namietal v konaní. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 10C/550/2015 - 113 zo dňa 05. 10. 2017, ktorý bol zrušený odvolacím súdom uznesením č. k. 15Co/17/2018 - 157 zo dňa 31. 01. 2019, vyhodnotil predmetnú úverovú zmluvu za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok slobodnej a vážnej vôle žalovaného a súčasne aj s ohľadom na § 39 Občianskeho zákonníka, keď dospel k záveru, že účelom tejto zmluvy bolo získanie neoprávneného obohatenia R. V. na škodu právneho predchodcu žalobcu a uvedenie právneho predchodcu žalobcu a žalovaného do omylu, čo považoval za účel odporujúci zákonu. Keďže v napadnutom rozhodnutí absentuje posúdenie platnosti zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, odvolací súd preskúmal predmetnú úverovú zmluvu a po jej preskúmaní nevzhladol žiaden nedostatok spôsobujúci jej absolútnu neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Zmluva bola riadne označená ako úverová zmluva, a teda je vylúčená jej zámena s inou zmluvou, žalovaný si bol vedomý, že dňa 04. 03. 2014 uzatvára úverovú zmluvu s čím vyjadril súhlas a na znak toho predmetnú zmluvu podpísal. Žalovaný tak pri uzatváraní úverovej zmluvy vedel, o aký právny úkon ide a aké sú jeho právne dôsledky. Žalovaný si bol vedomý toho, aké právne úkony robí a tieto zodpovedali jeho vôli.

23. V tomto smere odvolací súd poukazuje na judikatúru, ktorá je jednotná v závere, podľa ktorého, ak bolo úmyslom (zámerom) oboch zmluvných strán pri uzatvorení zmluvy dosiahnuť výsledok, ktorý odporuje zákonu alebo ho obchádza, je taká zmluva neplatným právny úkonom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka (porovnaj Rc 40/2009). Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že úmyslom (zámerom) právneho predchodcu žalobcu pri uzatvorení zmluvy bolo získanie obohatenia tretej osoby

na úkor žalovaného. Žiaden takýto úmysel zo strany právneho predchodcu žalobcu preukázaný nebol a žalovaný v tomto smere neuvádzal ani skutkové tvrdenia a neoznačil žiadne relevantné dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností o takomto úmysle právneho predchodcu žalobcu. Len výpoveď žalovaného a svedkyne Q. C. (matky žalovaného) nemožno považovať za dostatočné dôkazné prostriedky. Ani existencia vedenia trestného konania a uznania R. V. za vinného, nemožno považovať bez ďalšieho za dôkaz o tom, že účel úverovej zmluvy bol v rozpore so zákonom. V konaní bolo preukázané, že na základe úverovej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému bezúčelový úver, a to na bankový účet uvedený v žiadosti o čerpanie úveru, ktorý účel nie je v rozpore so zákonom, a preto úverová zmluva nie je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

24. Pokiaľ išlo o samotnú úverovú zmluvu, túto posúdil súd prvej inštancie ako spotrebiteľskú zmluvu s tým, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože právny predchodca žalobcu bol pri uzavretí zmluvy v postavení dodávateľa - podnikateľa, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a dlžník, t. j. žalovaný v postavení spotrebiteľa, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie posudzoval, či právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy dodržal svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a konštatoval jej splnenie predmetnej povinnosti a súčasne dospel k záveru, že žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch tým, že právnenému predchodcovi žalobcu neposkytol presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti žalovaného splácať úver, keďže zamľčal, že v čase uzavretia úverovej zmluvy bol evidovaný na úrade práce, pracoval načierno a jeho príjem dosahoval 400 eur mesačne a nie 850 eur tak, ako to deklaroval v žiadosti o poskytnutie financovania pre súkromné osoby. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje a má za to, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy nedodržiaval svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca súdu prvej inštancie predložil doklady, a to žiadosť o čerpanie úveru, basic report, žiadosť o poskytnutie financovania, úverovú správu a výsledok ratingu žalovaného. V tomto smere však absentuje doloženie relevantných dokladov o skúmaní bonity žalovaného a najmä na overenie pravdivosti údajov uvedených žalovaným a aj napriek tomu, že v žiadosti o poskytnutie financovania pre súkromné účely zo dňa 04. 03. 2014 (č. I. 251 spisu) žiadateľ súčasne súhlasil okrem iného aj s tým, aby právny predchodca pri posudzovaní žiadosti o poskytnutie financovania získal osobné údaje o žiadateľovi: titul, meno, priezvisko, trvalé a prechodné bydlisko, korešpondenčnú adresu, dátum narodenia, rodné číslo, zamestnávateľa, výšku príjmu žiadateľa, údaje o bankovom spojení žiadateľa, telefónne číslo, číslo občianskeho preukazu, a to za účelom posúdenia schopnosti žiadateľa riadne si plniť záväzky vyplývajúce zo zmluvy o financovaní a taktiež splnenie si povinnosti poskytovateľa financovania. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch. Vzhľadom na uvedené bolo na žalobcu ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil. Žalobca v konaní nepredložil dôkazy preukazujúce, že preskúmaval bonitu žalovaného ako dlžníka. Poukaz na basic report, úverovú správu a rating sú nedostatočnými dôkazmi. Pre posúdenie splnenia povinnosti stanovenej v ustanovení § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Poskytnutý úver tak v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. nebolo možné platne predčasne zosplatniť postupom podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Predčasné zosplatnenie k 10. 02. 2015 listom zo dňa 22. 01. 2015 odvolací súd posúdil ako neplatný právny úkon. Zároveň na strane žalobcu odvolací súd vzhľadom na hrubé porušenie povinnosti § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., za ktoré sa považuje nielen posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, ale aj účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdanie väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je. Uvedené malo za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúčelový a bez poplatkov.

25. Súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, avšak z iných právnych dôvodov, keď žalobca v konaní nepreukázal, že splátkový kalendár, od ktorého by zmluvné strany odvodzovali platnosť dojednania termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov bol skutočne súčasťou zmluvy uzatvorenej 04. 03. 2014. Splátkový kalendár posúdil súd prvej inštancie za jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý netvoril ani prílohu uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako dvojstranného právneho úkonu, následkom čoho predmetný úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že sa s týmto právnym záverom odvolací súd nestotožňuje a náležitosti úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za splnené, dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti vzhliadol pre hrubé porušenie povinnosti § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zo strany právneho predchodcu žalobcu pri skúmaní bonity žalovaného.

26. V prejednávanej veci tak žalobcovi patrí nárok na vrátenie istiny úveru 12 000 eur. Z tejto sumy bola uhradená suma 2 358 eur, ktorá predstavuje 7 splátok celých, t. j. 2 333,31 eura (splátky splatné v dňoch 10. 04. - 10. 10. 2014) a z poradovanej číslo 8 (splátka splatná dňa 10. 11. 2014) suma 24,67 eura, a preto z tejto splátky zostáva zaplatiť 308,66 eura. Zároveň je žalovaný povinný uhradiť aj splátky pod poradovaným číslom 9 až 36, t. j. 28 splátok, t. j. spolu ide o sumu 9 333,24 eura. Celková výška zostatku dlžnej sumy tak predstavuje 9 641,90 eura (9 333,24 + 308,66), ktorú je žalovaný povinný zaplatiť aj spolu s úrokom z omeškania od splatnosti každej splátky t. j. od 11. dňa daného mesiaca s tým, že ide o splátky splatné za obdobie od 10. 11. 2014 do 10. 03. 2017.

27. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

28. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

29. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v stave účinnom od 01. 02. 2013), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP rozsudok v napadnutom II. výroku zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 9 641,90 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 308,66 eura od 11. 11. 2014 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 12. 2014 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 01. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 02. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 03. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 04. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 05. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 06. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 07. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 08. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 09. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 10. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 11. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 12. 2015 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 01. 2016 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 02. 2016 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z o sumy 333,33 eura od 11. 03. 2016 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 04. 2016 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 05. 2016 do zaplataenia, úrokom z

omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 06. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 07. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 08. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 09. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 10. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 11. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 12. 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 01. 2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 02. 2017 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 333,33 eura od 11. 03. 2017 do zaplattenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol.

32. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

33. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

34. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi patrí nárok na náhradu v rozsahu 55,50 %. Súd prvej inštancie v napadnutom IV. výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 55,50 %, a preto odvolací súd považoval napadnutý IV. výrok za vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keďže rozdiel v priznanej sume 9 642 súdom prvej inštancie a odvolacím súdom 9 641,90 eura, neurobil rozdiel v prepočte úspechu žalobcu a žalovaného v rámci prvoinštančného konania. Žalobca mal úspech v sume 9 641,90 eura (77,75 % zo žalovanej sumy) a vo zvyšku sumy 2 759,88 eura (22,25 % zo žalovanej sumy) mal úspech žalovaný, a preto čistý úspech žalobcu je 55,50 % ako správne priznal súd prvej inštancie. Zároveň súd prvej inštancie v napadnutom IV. výroku priznal žalobcovi aj nárok na náhradu trov predchádzajúceho odvolacieho konania v rozsahu 100 %, v ktorom mal plný úspech žalobca. Aj v tejto časti náhrady trov odvolacieho konania považoval odvolací súd napadnutý IV. výrok za vecne správny, a preto ho potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Odvolací súd vychádzal z predmetu odvolacieho konania, ktorým bolo zaplattenie sumy 9 642 eur. V časti sumy 9 641,90 eura (99,99 % zo sumy 9 642 eura mal úspech žalobca a v časti sumy 0,10 eura (0,01 % zo sumy 9 642 eur), v ktorej bola žaloba v časti istiny zamietnutá, mal úspech žalovaný. Úspech žalobcu tak predstavuje 99,99 % a úspech žalovaného 0,01 %, v dôsledku čoho čistý úspech žalobcu predstavuje 99,98 % (99,99 % - 0,01 %) a v takomto rozsahu mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

38. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).